

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De iis, qui in rebus vanis, atque humanis præsidiis confidunt, ac non in
Deo spem locant. cap. liiii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

D. IOANN. DAMASCENI

De perseverantia: & quod ea sit, quæ opus absoluat.

CAP. LII.

Job. 14.
Luc. 11.

VT TA continua lapidem excauat.

18.

Quis vestrum habebit amicum, & ibit ad illum media nocte, & dicet illi, Amice, commoda mihi tres panes, quoniam amicus meus venit de via ad me, & non habeo quod ponam ante eum: & ille deinceps respondens, dicat, Noli mihi molestus esse, iam ostium clausum est, & pueri mei mecum sunt in cubili: non possum furgere, & dare tibi. Et si ille perseverauerit pulsans: dico vobis, etsi non dabit illi surgens, eò quod amicus eius sit, propter improbitatem tamen surget, & dabit illi quocumque habet necessarios. Iudex quidam erat in ciuitate, qui Deum non timebat, & hominem non reuerbatur. Vidua autem erat in ciuitate illa, & veniebat ad eum, dicens, Vindica me de aduersario meo. Et nolebãt per multum tempus. Posthac autem dixit intra se: Etsi Deum non timeo, nec hominem reueor, tamen quia mihi molesta est hæc vidua, vindicabo eam, ne in nouissimo veniens, fugillet me. Ait autem Dominus: Audite quid iudex iniquitatis dicat. Deus autem non faciet vindictam electorum suorum clamantium ad se die ac nocte: & patientiam habebit in illis? Dico vobis, quia citò faciet vindictam illorum.

De homine fideli: & quod raro vir fidelis inueniri queat.

CAP. LIII.

Pro. 20. 28

IRVM fidelem inuenire difficile est. Vir fide dignus magnoperè benedicetur.

Didymi.

Rarum profectò est hominem nancisci, qui vna cum prudentia fidelitatem habeat.

De iis, qui in rebus vanis, atque humanis præsidii confidunt, ac non in Deo spem locant.

CAP. LIIII.

Job.
Psal. 51.

VDRE afficientur, qui in vrbibus & opibus confidunt.

Videbunt iusti, & timebunt, & super eum ridebunt, & dicet, Ecce homo, qui non posuit Deum adiutorem suum, sed sperauit in multitudine diuitiarum suarum, & præualuit in iniquitate sua.

Pro. 11.

Qui confidit in diuitiis, hic corruet. Insuper seipso fretus, iungitur iniquo.

osee. 10.

Quia sperasti in curribus tuis, & in multitudine potentie tue, exurget perditio populo tuo, & omnia præsidia tua delebuntur, quemadmodum deletus est princeps Salman in die belli, & matrem cum filiis ad terram alliferunt.

Tribuitur

Habacuc.

sed falso.

Esa. 30.

Vltus es in potentia tua duces peccatorum, qui confidebant in arrogantia sua.

Væ qui dicis in corde tuo, Quis me detrahet in terram?

Vana fortitudo vestra facta est. Et nolulistis audire, sed dixistis, Super equos fugiemus.

Hier. 17.

Maledictus homo qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum, & à Domino recedit cor eius.

Ecl. 5.

Ne sequaris in fortitudine tua concupiscentiam cordis tui. Et ne dixeris, Quomodo potui? aut quis me subiciet propter facta mea? Deus enim vindicans vindicabit. Ne delecteris in diuitiis tuis.

Cum

A Cum quis opes iniquis artibus collegit, atque hinc sibi robur ac potentiam conciliari censet, similis est agrotato, in morbi abundantia sanitatem suam esse statuenti. *Basil. simile.*

Qui spem in seipso locat, periculum est ne in hanc maledictionem incidat, *Maledictus* Hier. 17. homo, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum. Quibus videlicet verbis Scriptura, ne quis in seipso fiduciam ponat, interdicit, atque Vtrumque defectionem à Deo appellat: ac tandem eum ut myricam in deserto fore ait, nec bona visurum.

Qui manibus ingreditur, impurus est. Manibus porrò graditur, qui manibus innititur, atque omnem in ipsis fiduciam positam habet.

Nemo eorum, qui minimè in Deo sperant, ratione prædita natura est: quandoquidem solus is, qui spe præditus est, homo dici debet. Itaque è contrario nomen hominis obtinere non potest, qui spe caret.

De animis vagis, ac distractis.

CAP. LV.

V IDETE quoniam omnes excæcati sunt, & non cognouerunt prudentiam. Canes muti, non valentes latrare, videntes vana, dormiètes, & amantes fomnia. Et canes impudentissimi nescierunt saturitatem: ipsi pastores ignorauerunt intelligentiam. Omnes in viam suam decimauerunt, vniufcuique ad auaritiam suam. *Esa. 56.*

Inconstantia concupiscentiæ transuertit sensum sine malitia. Filius oberans confundit matrem suam. *Sap. 4.*

Peculiaris hic morbus est desidus & ignaua anima, vigilate corpore in somnia videre. *Basil.*

De condolentia & commiseratione.

CAP. LVI.

V I AD commiserationem propensus est, misericordiam cõsequetur. *Pro. 22.* Quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lachrimarum, *Hier. 9.* & plorabo die ac nocte interfectos filiaë populi mei? *Luc. 6.* Et tunc misericordes, quæadmodum & pater vester misericors est.

D Qui salutis proximi sui causa calentes lachrimas profudit, ex eo quòd fratris vicem deplorauit, seipsum sanauit. *Basil.*

Iis, qui in dolore versantur, solatium affert gemituum societas.

Magnum ei, qui calamitate aliqua afficitur, remedium est commiseratio ab imo pectore allata: atque serio ac sincero animo condolere, magna ex parte calamitatem leuat. *Na. 7.*

Magnum dolori medicamentum ab iis accipitur, qui dolentibus condolèscunt.

Condolentia ad mitigandum dolorem satis virium habet.

Calamitates misericordia non odio prosequi conuenit.

Dionys.

Didicimus, cum homines simus, hominum calamitatibus commoueri.

E

De mediocri statu.

CAP. LVII.

M EL inuenisti, comede quod sufficit tibi: ne fortè satiat, euomas illud. *Pro. 25.* Noli esse iustus multum: neque plus sapias, quàm necesse est, ne obstupescas. Ne impiè agas multum: & noli esse durus: ne moriaris in tempore non tuo. *Eccles. 7.*

Pondus super te nõ tollas.

Nolite plures magistri fieri, fratres mei, scientes quoniam maius iudicium sumitis. In multis enim offendimus omnes. *Iac. 3.*

Nemo sapientior sit, quàm conueniat, nec lege æquior, nec luce splendidior, nec regula rectior, nec diuino mandato sublimior. *Na. 10. rat. de moder. disp.*